

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366780816/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

vil jeg ikke fordærve mig Fornøtelsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt – *ab esse ad posse valet consequentia* – Hop! – Støvet fløi ham om Ørene, det gik ført i susende Gallop. Han reed forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det zærligste. Han hilste ogsaa sin Huusvert, som gik langsomt med et Par andre Spitsborgere til Vertshuset, og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en eenhig Dame. Der- som det nu var den skønne Grevinde Cordula – tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilste ham med sit hulde fortryllende Smil, mens han lod Hesten gøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skønne.

«Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Meneske! – sagde Grevinden – troer De endnu, jeg er en forhexet Melusina eller en Marmor-sphinx, eller vel endogsaa en elfenbens Stokkeknop?»

«Ak, nei, skønne Grevinde! – svarede Arnold – men hvorfor talde De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for Alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort deres skønne Billede til min Sjæls eeneste Tanke. Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skønne Grevinde! at jeg for et Øeblik siden var nærved at troe, jeg kun reed paa en Kjøp; jeg syntes, Folk løe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadserestok, men var nær blevet Græsrytter over det Galskab. Jeg har ogsaa haft den taabelige Indbildning – blev han ved – at holde Deres Naade selv og mit sidste behagelige Ophold paa deres Slot for en Drøm og et Eventyr; og selv nu, da den huldsalgste Nærverelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig og at ogsaa dette kunde være et Slags Drøm.»

«Troe dog deres egne Øine – sagde Grevinden – deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa deres egen Tilværelse – Slaae nu alle Skrapler i Glemme-